

Csodás volt az a nyár

Csodás volt az a nyár:
csak virágnyelven cseverésztünk...
Májusban *pitypangul*. A szavak
mint sárga méhek –
pitypang porától ragadósak –
röppentek a szélbe.

Macskaláb-nyelven szeretünk
beszélni...

Orgonául már nehezebb:
– orgonás éjen lángot vet a szó,
s szívünkben csak a hamva marad.

Júliusban *pipacsul* beszélünk.
A mák-gubóban bennrekedtek
szavaink,

és most, magányom ölén,
megcsörgettem őket.
– Így beszélek veled,
magányom ölén.

Csalánul beszélünk ezután.
Csalánul tán sokat is beszélünk –
túl sokat is,
és mégsem tanultuk meg igazán.

És ősszel, amikor
a *gladiólszok* nyelvét gyakoroltuk,
egyikünk rózsaszínül szólott,
másik karminpírosul –,
s nem értettük, mire gondol a
másik.

És jöttek az *őszirózsák*.
Ezernyi-más-színűek:
A lilák szavait te tanultad,
én a sárgák szavait –,
s nem értettük egymást soha többé.

És azután
minden levirágzott...
Maradt csak a *szalmavirág*:
tél-váró ablakomban
tarkán virít, egyedül.

Az ablak elé ülök,
s beszélek a szalmavirághoz
– szalmavirágul.

Eképpen:
„Jégvirág nyílik hamarost,
de az ő nyelvén
inkább sose szólok...”

A gyertyatartó éneke

Gyertyák esengnek: „ne légy hűtelen!”
– s vállamra könnyük pereg szüntelen;
minden cseppjében fény-parány remeg,
mit az éjbe vissza nem űzhetek.
S a szél ha más gyertyák fényét nyeli,
hozzám jön Ó, szívét kiönteni...
Mért épp hozzám? – ki vagyok én nekik,
hogy könnyüket vállamra önthetik?
ám engedély vagy tiltás – mit sem ér,
ha vállamon gyertya sír, hófehér...